

Indien, en del i mitt hjärta

Bakgrunden till föreningen BARN och FRAMTID

Familjen

Under senare delen av 1970-talet kom hela vår familj, barnen inkluderade, efter djup begrundan och av speciella skäl, att besluta om adoption av barn från Indien. Efter omfattande utredningar och stor pappersexercis under en stor del av året 1977, fick vi så småningom förhandsbesked från Sociala myndigheter att vi fick tillstånd att ta emot "ett eller två barn, även från utlandet", som det formulerats i dokumentet. Under den hösten stod det klart att en 5-årig pojke skulle bli vår son, han hade redan sina två biologiska systrar i en annan familj i Sverige. Han anlände till Köpenhamn med eskort av en kvinnlig indisk advokat under allhelgonahelgen det året, till stor lycka för oss alla.

Ungefär ett år därefter tog familjen beslut om att vår förste adopterade son inte skulle vara ensamt barn i familjen med rötterna i Indien. Samma ansökningsförfarande sattes igång och lämnades in till Socialnämnden som så småningom gav ett positivt besked. I mitten av februari 1979 kom vår andra indiske son, 6 veckor gammal, till Köpenhamn tillsammans med fyra andra barn. Två av de fyra barnen var en 14-årig och en 4-årig flicka, de andra tre var mellan 6 och 11 veckor gamla. Barnen eskorterades av en kvinna från Stockholm, som tidigare i sin egen familj adopterat tre barn från samma barnhem. Vi kände stor lycka och vi var alla tacksamma och glada över tillskotten i vår familj.

Följden av dessa båda adoptioner och glädjen över att ha "vidgat" familjen och gränserna utgjorde ett stort intresse för de båda barnens bakgrunder, det land de hade lämnat, dess kultur, religion, ekonomiska och andra förutsättningar m.m. Kontakten med Indien tog sig uttryck i studier av Indien allmänt och i en fördjupad relation med den föreståndare som hade ansvaret för det barnhem som barnen hade lämnat, Home of Abundant Life. Barnhemmet ligger i staden Chingleput, 5 mil sydväst om Madras, barnhemmet drivs av Church of South India, CSI, med säte i Madras.

Gertrude Hughes första tjänst

Föreståndaren och tillika grundaren av barnhemmet Home of Abundant Life i Chingleput, Gertrude Hughes från Wales i Storbritannien, var en sjuksköterska med mycket bred kompetens. Hennes missionärskarriär började i Kina strax efter andra världskrigets slut sedan hon fullbordat sin sjuksköterske- och barnmorskeutbildning och byggt på med diverse kurser, relevanta för uppgiften. Under hela Gertrudes utbildningstid på ett stort sjukhus i London rasade kriget i Europa och London var mycket utsatt, vilket gjorde att bomberna vid flera tillfällen regnade över staden.

Sjukhusen skonades inte och både patienter, personal och elever i olika stadier av sin utbildning fick ofta ta skydd på olika sätt, ibland genom att kasta sig under sängarna i patientsalarna. Sjukhusens övre våningar utrymdes eftersom de var mera utsatta vid bombningarna.

Meningen var att Gertrude, efter sin utbildning, skulle arbeta på ett sjukhus i Hongkong men av olika tragiska skäl blev det inte så. Hon lämnade sin familj i Wales och åkte ut till Hongkong med båt, resan tog månader i anspråk. I sin packning hade hon sin brudutstyrsel och personliga saker som skulle pryda hennes och den blivande makens gemensamma hem, fästmannen som var läkare skulle vid båtens ankomst till Hongkong möta sin blivande fru. Förlovningen hade skett tidigare hemma i Wales och han hade åkt ut i förväg till det sjukhus i Hongkong där båda hade blivit antagna för tjänst. Vigseln var planerad att äga rum strax efter ankomsten. Vid mötet med fästmannen fick Gertrude sitt livs största chock, han meddelade nästan omgående att det inte skulle bli något äktenskap mellan dem, han hade träffat en annan kvinna och ämnade gifta sig med henne. Tack vare många goda och kärleksfulla människor på plats, som tog hand om och hade omsorg om Gertrude i den mycket svåra situation hon ställdes, klarade hon trots besvikelsen den svåra chocken. Nämnas kan att hon tolkade den tragiska händelsen så, att hon skulle ge sitt liv i tjänst för Gud och aldrig i framtiden bilda familj och så blev det. Efter något år kom "fästmannen" att ångra sig, det blev aldrig något äktenskap med den kvinna som hade kommit emellan, Gertrude fick då ett nytt erbjudande från honom att bli hans hustru men efter att ha blivit bedragen och sårad nära nog till döds - då var det för sent!

Gertrude ville inte under några omständigheter stanna för att arbeta i Hongkong och efter en tid fick hon istället kallelse till en tjänst på ett sjukhus i sydöstra Kina. Hon arbetade där några år tills tjänsten avbröts i samband oroligheter och ett kommunistiskt uppror som innebar skräckfyllda och hemska upplevelser både för henne och övriga på sjukhuset. Alla utländska medborgare tvingades bort och blev bokstavligen utdrivna ur landet.

Gertrude hade redan i begynnelsen av sin tjänst på sjukhuset tagit hand om en liten flicka som hade lämnats där då hon var svårt sjuk. Flickan fick behandlingar och omsorg och blev så småningom frisk, då visade det sig att hon var övergiven, man fann ingen anhörig till henne, trots intensivt sökande. Den lilla flickan blev adopterad, vårdad och älskad av Gertrude men i samband med oroligheterna och då hon och övriga hals över huvud tvingades ut ur landet, fick hon inte ta flickan med sig. Hon hade under sina år i Kina, en anställd hemhjälp som skötte om hemmet och flickan när hon arbetade på sjukhuset. Denna kvinna lovade ta hand om och fostra barnet när Gertrude tvingades lämna allt.

Under alla år därefter fick hon aldrig kontakt med sin adoptivdotter trots oändligt många försök. Inte förrän flickan var vuxen, gift och hade en dotter i övre tonåren och Gertrude varit pensionär i många år, fick hon kontakt med adoptivdottern och hennes

familj. För Gertrude var det en osannolik glädje den dagen de kunde återförenas! Återföreningen skedde i samband med att Gertrude blev inbjuden till ett stort jubileum som firades på sjukhuset i den staden hon hade arbetat och som hon så hastigt fick lämna många, många år tidigare. Genom olika kontakter och på olika vägar kunde myndigheterna i Kina leta reda på Gertrude och på så sätt omedvetet sammanföra henne med adoptivdottern.

Gertrudes många år i Indien

Gertrudes missionärstjänst fortsatte i Indien när arbetsmöjligheterna i Kina stängdes och under många år kom hon att arbeta på sjukhus på flera olika platser i södra delen av landet. Hon arbetade för Church of South India som är en sammanslutning av olika kyrkor med en biskop som ledare för kyrkans arbete från stiftsstaderna Madras.

I början av 1970-talet drabbades området omkring Madras och söder därom av hungersnöd på grund av svår torka och missväxt. Gertrude var mycket aktiv i utdelningen av nödhjälp i form av bland annat mjölkpulver och ris till befolkningen och kom då i kontakt med i synnerhet alla dem som levde i svår fattigdom och ofta var svårt sjuka. Lepra var under den tiden en mycket vanlig sjukdom och Gertrude hade ett särskilt stort hjärta för dem som led av den sjukdomen, dessa vädjade enträget till henne om hjälp att ta hand om deras barn.

Efter mycken kamp med både delstatsmyndigheterna i Tamil Nadu, Church of South India och Metodisternas missionsorganisation i Storbritannien, för att få fram medel till byggnader för ändamålet, lade hon till slut grunden till barnhemmet Home of Abundant Life i Chingleput. Byggnaderna från kolonialtiden fanns redan, det var ekonomiska medel som krävdes för att köpa dem och det löste sig till slut. De utrustades för att kunna erbjuda barn till de leprasjuka en värdig och trygg tillvaro.

Alla familjer och enskilda som drabbades av lepra blev bortdrivna från sina hem i samhällen och städer av rädsla för smitta, deras enda möjlighet var då att för sin försörjning driva omkring och tigga, deras barn fick därigenom lida oerhört mycket. Dessa barn tog Gertrude hand om på det nyöppnade barnhemmet, vissa av föräldrarna var mycket svaga och dog av sjukdomen och umbärandena och barnen blev föräldralösa, andra barn övergavs helt enkelt av sina anhöriga men många hade under årens lopp kontakt med föräldrarna trots deras sjukdom.

Gertrude tog ansvar för barnens hälsa, uppfostran och skolgång. Hon kom att arbeta med dessa barn under ett tiotal år fram till den dag då hon som pensionär lämnade Indien för att bosätta sig i Wales igen. Under de dryga trettio år som Gertrude fick leva efter att hon som 60-åring pensionerats i Indien, kom vi som familj att besöka henne ett flertal gånger och hon besökte Sverige desto fler gånger, ofta som vår gäst. I samband med dessa besök anordnade vi sammankomster på olika orter för faddrar och adopterade med sina föräldrar. Vid varje besök i Sverige försökte hon träffa eller åtminstone via telefon kontakta så många som möjligt av de barn som kommit till Sverige. Hon var

mycket intresserad av barnens utveckling och anpassning i sitt nya land och gladdes mycket över allas framgång.

Under hösten 2012 avled Gertrude strax efter sin 92-årsdag. I samband med hennes död tog jag initiativ till en minnesgåva bland alla hennes vänner i Sverige, en gåva som uppgick till en stor summa. Även i Colwyn Bay i Wales, i kyrkan som hon tillhörde, där begravningen och minneshögtiden hölls, gav hennes släktingar och vänner en minnesgåva, dess båda gåvor har kommit barnhemmet Home of Abundant Life i Chingleput tillgodo. Gertrudes önskan att bli jordfäst dels i Wales dels i Chingleput kunde bli verklighet genom brorsonen Garreth Hughes, som förde delar av hennes aska till Chingleput en tid efter hennes död och lät den jordfästas vid det lilla kapellet intill barnhemmet.

Min första resa till Indien

Då vår yngste indiske son var ett år gammal, fick jag en förfrågan från den kvinna som var den förmedlande länken mellan Indien och Sverige när det gällde adoptionerna. Hon gjorde en förfrågan om jag var villig att åka ner till Indien och som eskort ta hem barn till föräldrar som väntade på sina adoptivbarn. Jag gav henne ett positivt svar utan att riktigt inse vad det kunde komma att innebära. Denna kvinna hade jag fått en god relation till i samband med våra två adoptioner och vi hade byggt upp ett ömsesidigt gott förtroende. Vid dagen för utresan från Sverige visste jag inte hur många barn som skulle eskorteras hem. Det visade sig när jag väl var där, att i Chingleput fanns det flera barn som hade pass, domstols- och alla övriga adoptionshandlingar klara, dessa behövde eskort till Sverige och sina adoptivföräldrar. På den tiden fanns inga krav på att de blivande föräldrarna själv skulle hämta sina barn.

I månadskiftet januari - februari 1980 begav jag mig iväg på mitt livs äventyr och lämnade min man under två veckor med ansvaret för vår stora familj. Han offrade semesterdagar för att göra det möjligt för mig att lämna hemmet. Vi båda hade rest tillsammans utomlands på gruppresor flera gånger tidigare, vid sådana resor behöver man inte själv tänka och planera så mycket eftersom erfarna reseledare sköter om allt. Jag hade aldrig gjort någon långresa helt ensam och var utlämnad till mig själv och mitt sunda förnuft.

Resan gick med det belgiska flygbolaget Sabena, det var byte av plan i Bryssel och även i Bombay. Där fick jag dessutom övernatta på hotell innan den sista etappen till Madras kunde avverkas. För att komma till hotellet i Bombay som var bokad för natten fick jag ta taxi. Som ensam kvinna i en taxi efter midnatt kändes det lite oroligt men allt gick bra, det gällde att visa lite styrka och pondus. Vid incheckningen i Bombay på kvällen dagen därpå, visade det sig att jag hade en stand by bokning, vilket innebar att jag fick armbåga mig fram i kön och till slut fick sista platsen på den flighten och fick springa i de långa gångarna för att snabbt komma ombord. Min känsla är att jag aldrig någonsin, vare sig förr eller senare, varit mer nervös än vid detta tillfälle och genom mitt huvud for många tankar varför jag överhuvud taget gått med på uppdraget. Vid ankomsten till

Madras möttes jag på flygplatsen av Gertrude Hughes och hennes brittiska väninna Gladys Spreadbury, som hade tjänst på stiftskansliet i Madras. Natten tillbringades i Gladys hem i Madras, eftersom planet från Bombay ankom så sent på kvällen och en fem mils nattlig bilresa ut till Chingleput kunde innebära stora risker.

Mötet med Indien blev en chock, jag hade aldrig kunnat föreställa mig fattigdomen, smutsen, röken, värmen och dofterna. Dessutom blev jag mycket överraskad över att en massa djur, kor, getter, grisar och höns strövade fritt på gator och vägar i stad och på landsbygd mitt i den täta trafiken med trafikanter som såg ut att ta mer hänsyn till djuren än till människorna.

Dagarna på Home of Abundant Life, Chingleput

Under de två veckor jag tillbringade på barnhemmet, bodde jag i ett rum i en stor bungalow från kolonialtiden som Gertrude disponerade. Under flera nätter hade jag sällskap i rummet av en äldre tysk kvinna, en liten äventyrerska på resande fot, som spontant och oplanerat kom till barnhemmet. I hennes packning fanns någon slags matvaror som på nätterna drog till sig möss, de små odjuren väckte oss genom prasslet i påsarna, som de undersökte i jakt på mat. Under alla dörrar fanns springor som inbjöd dessa inkräktare, dessutom hade vi också sällskap av en mängd små ödlor som rörde sig på väggar och i tak.

Kocken Joseph, en medelålders indisk man lagade maten till Gertrude och till oss gäster, typiskt kryddstarka indiska rätter, något som också var helt nytt för mig men som jag direkt anammade och efter det har praktiserat. Jag umgicks med personalen och barnen på barnhemmet, jag befann mig mycket bland de allra minsta på avdelningen för de barn som skulle adopteras till Sverige, framför allt var det viktigt för mig att bekanta mig med de små som jag skulle ta med hem.

Jag fick göra många utflykter i stad och på landsbygd tillsammans med Gertrude som var en enastående guide, under dessa dagar fick jag verkligen insikt i hur många som levde i fattigdom och misär. Landsbygden gav ett intryck av mycket svårare fattigdom än städerna, många människor hade knappt kläder på kroppen och de små barnen sprang i många fall helt nakna i smutsen. Många av dem hade stora uppsvällda magar som berodde på parasiter och det normalt mycket vackra, glänsande svarta håret på de små barnen var glanslöst, nästa lite rödbrunt på grund av undernäring. Bostäderna var små enkla hyddor av lera eller små tält uppbyggda av plast, säckar, brädlappar, hö och strå eller vilket material man kunnat hitta. På många av hyddornas lerväggar och tak låg tillplattade kakor av kogödsel på tork, dessa användes för att elda med vid matlagning. Då Gertrude inte hade tillsyn över barnhemmet eller undervisade hade hon till uppgift att regelbundet besöka små enkla hälsocentraler i avlägsna byar. Dessa besök gjorde hon för att undersöka och följa upp undernärda barn i extremt fattiga familjer som levde under svåra förhållanden. Hon rattade den stora jeepen i den kaotiska trafiken som om hon aldrig gjort något annat. Under 70-talet hade vägarna i Indien mycket sämre standard än dagens vägar.

På barnhemmet fanns som jag nämnt en särskild avdelning för de barn som skulle adopteras, de allra flesta var riktigt späda, ofta var det barn till ogifta mödrar som förlöstes på något av de två sjukhus, Rainy Hospital eller Kalyani Hospital i Madras som tillhör C.S.I. De väntande mödrarna hade kommit till Chingleput genom olika kontakter, ibland räddade undan prostitution, för att föda och lämna sina barn efter födseln. En kvinna med barn utanför äktenskapet hade ingen framtid, hon stöttes ut från sin familj och hade mycket svårt att senare bilda familj. Somliga unga flickor kom till Chingleput för att föda barn utan att familjen kände till det, på det sättet hade de inga problem då de återvände hem. En del av bebisarna var hittebarn som lämnats åt sitt öde utanför barnhemmets port, på någon undanskymd plats någonstans i stan eller i något gömsle ute på landsbygden, dessa hade kommit genom polisens försorg. En del av barnen, särskilt de lite äldre hade lämnats på grund av föräldrars sjukdom eller död och det fanns många andra orsaker till att barnen lämnats.

Spädbarnsavdelningen var en oas, skinande ren, där gällde strikt hygien och barnsköterskor tog hand om de små. Gertrude som var föreståndare för hela det stora barnhemmet som hade olika avdelningar, utbildade också en del unga flickor till barnsköterskor. Det fanns ett särskilt kök för tillagning av småbarnens mat. De av barnen som var lite äldre och skulle adopteras till Sverige fick bo hos Gertrude i hennes bungalow. De togs omhand av en barnsköterska där och fick lite insikt i europeiska vanor, t.ex. att vid måltiderna sitta vid ett bord och äta med kniv och gaffel eller att sova i en säng och inte på en matta på golvet. Dessa övningar var viktiga för att långsamt vänja barnen så att inte omställningen vid ankomsten till Sverige skulle bli så chockartad.

I en annan del av området bodde det hundratalet barn i olika åldrar som var de leprasjukas barn som Gertrude hade tagit emot, en del av dessa barn hade under en tid levt som gatubarn och tillägnat sig vanor som var svåra att bryta. Dessa barn hade mycket svårt att anpassa sig i skolan och vissa valde att gå tillbaka till sitt liv på gatan. Efter en svår kamp med grannar till barnhemmet och föräldrar till barn i skolan, som var rädda för smitta, fick barnhemmets barn börja skolan ute i stan. Människor i omgivningen var rädda att drabbas av lepra men alla barn på barnhemmet fick förebyggande behandling och regelbunden hälsoundersökning och det var ingen av dem som utvecklade lepra, än mindre smittade någon.

Besöket i Trivandrum

Under de två veckornas vistelse på barnhemmet fick jag också följa med Gertrude till Trivandrum. Trivandrum är huvudstad i delstaten Kerala, den delstat som ligger längst sydväst ut i Indien. Vårt mål var ett barnhem för polioskadade barn, detta hem hade också C.S.I. som huvudman. För att komma till och från Trivandrum hade vi en nästan dygnslång resa med tåg i båda riktningarna från Madras. Vi åkte tredje klass, där trängdes vi med många indiska familjer. Vi hade med oss varsin liten kudde och en liten tunn madrass för att rulla ut på någon bagagehylla där det fanns plats för oss att sova.

Det var inte helt enkelt att klättra upp och inte heller att komma ner därifrån. Under resan kom jag i närkontakt med en hel del intressanta indiska familjer, dessa familjer med sina små knyten som bagage som också innehöll mat för resan, såg trots allt ut att ha någorlunda förutsättningar att klara sig från den yttersta fattigdomen. Detta gjorde intryck på mig och var en kontrast till mycket av det svåra jag dittills upplevt.

Gertrude, som skulle lämna Indien som pensionär ett par månader senare samma år, hade blivit inbjuden till Trivandrum för att ta avsked av ledningen och barnen på barnhemmet, hon var en av grundarna till detta hem också. Besöket i Trivandrum blev en upplevelse, vi bodde hos fiskeriministern i Keralas regering och hans hustru, Dr. och Mrs. Jones. Dr. Jones var en man med stor pondus. Ministern, som under sin barndom själv hade drabbats av polio och delvis var förlamad, hade svårigheter att gå. Han hade ett mycket stort hjärta för de drabbade barnen och hade därför tillsammans med Gertrude tagit initiativ till detta barnhem. Dessa barn som drabbats av sjukdomen och därigenom fått svåra funktionshinder hade oftast varit undangömda i sina familjer, man skämdes för dem och deras funktionshinder. Genom att få komma till barnhemmet fick barnen en identitet och en självkänsla. Barnen fick där behandling av läkare och sjukgymnaster, de fick hjälpmedel och regelbunden träning för att kunna leva ett någorlunda normalt socialt liv och få gå i skolan. På barnhemmets område fanns en verkstad där en stor del av de hjälpmedel som barnen behövde blev tillverkade. Fiskeriministern Dr. Jones och hans hustru tillhörde de välbärgade i Trivandrum, de bodde mycket vackert i en av de bättre stadsdelarna i ett stort hus med tjänare bl.a. privatchaufför som hämtade och lämnade oss vid tåget. Paret Jones var mycket generösa och offrade mycket, både av sin tid och sina tillgångar för barnen på detta barnhem.

Resan tillbaka från Trivandrum till Madras skulle ske på samma sätt som ditresan, vi skulle åka i tredje klass. Efter någon timmes resa träffade Gertrude på tåget en bekant yngre man som var med i en av C.S.I:s församlingar i Madras och hade någon högre position där. Han reste i en bättre klass och tyckte att Gertrude och jag skulle ha möjligheter till lite högre komfort under vår långa återresa. Han diskuterade med konduktören och dennes chef och betalade en viss mellanskillnad, följden blev att vår resa tillbaka till Madras kunde ske på ett mer komfortabelt sätt.

Hemresan med fyra små barn

När det blev dags att återvända till Sverige efter de två innehållsrika veckorna i Indien, blev hemresan något av ett äventyr. Tre bebisar, 6, 8 och 11 månader gamla och en femåring skulle följa med till Sverige till sina nya föräldrar. Bebisarna låg i små flätade babykorgar som Gertrude beställt inne i stan hos en korgmakare, dessa hämtade vi några dagar innan det var dags för mig och barnen att resa hem. Korgarna bäddades och förbereddes med nappflaskor, vällingpulver, blöjor och en uppsättning nya kläder som varje barn skulle kläs i innan mötet med adoptivföräldrarna. Frågan var bara hur det skulle gå till att bära tre korgar med dessa små och ha koll på en 5-åring som själv gick bredvid?

Under den korta flygresan mellan Madras och Bombay hade jag hjälp av en indisk kvinna, en god vän till Gertrude. Vid ankomsten till Bombay tillbringade vi ett antal timmar på ett hotell med barnen, där blev de badade och matade för att vi senare på kvällen skulle påbörja resan till Sverige. Vid Check-in disken på flygplatsen fick den indiska kvinnan lämna mig och barnen, efter det var jag beroende av medpassagerare för att få hjälp att bära två av babykorgarna ombord. Vid byte av plan i Paris var det flygvärdinnor och personal på flygplatsen som fick rycka in för att jag tillsammans med "mina barn" skulle komma till rätt gate mot Köpenhamn. Resan gick bra och barnen blev ompysslade på alla sätt men tanken på egna behov fick stå tillbaka, all tid togs upp av omsorgen om barnen. I Köpenhamn blev jag avlöst av de nya, intensivt väntande föräldrarna som kom från fyra olika håll i södra Sverige, för att förenas med sina barn. En av dessa fyra barn, bebisen på 11 månader, som nu är vuxen och själv mamma är medlem i Barn och Framtid, detta helt utan min medverkan. Hon hade heller ingen vetskap om att hennes eskort till det nya hemlandet, är den som lagt grunden till föreningen.

Upplevelserna under första Indienresan

Efter den omtumlande resan och vistelsen i Indien hade jag en mängd intryck att bearbeta. Det dröjde inte länge förrän jag så smått började längta tillbaka till det spännande och intressanta men samtidigt så komplicerade, röriga, smutsiga och fattiga landet. Vissa intryck från resan var direkt plågsamma som synen av tiggande små barn som kånkade och bar på ännu mindre barn, till och med riktigt späda barn som förmodligen var deras syskon.

Hela familjer med barn i olika åldrar bodde på trottoarer, många människor bodde och sov under bar himmel bland trasor, wellpapp, tidningar och bråte och där levde de sina liv och utträttade alla sina behov. Många människor tog sin tillflykt till järnvägsstationer där de sov på nätterna i alla lediga vrår, på perrongerna utanför kilade råttor runt i jakt på mat. I många fall kunde man med svårighet komma fram till sina tåg, alla sådana upplevelser var väldigt starka. Många människor levde helt utan livets nödtröft, undernärda, magra, passiva och smutsiga, dessutom fanns alla de funktionshindrade, både barn och vuxna. Många var blinda, döva och stympade, de som haft lepra kunde sakna delar av händer och fötter. Somliga hoppade fram med hjälp av kryckor eller grova påkar, andra hasade eller kröp fram på gator och trottoarer, förfärliga syner. Små barn och gamla tiggde mitt i den intensiva trafiken, många, många av dessa människor i vimlet saknade all form av trygghet. Med alla dessa bilder på näthinnan som framkallades så snart tankarna på Indien kom, ställde jag mig frågan om inte jag skulle kunna göra något för att lindra en liten, liten del av nöden i synnerhet bland barnen som såg ut att lida oerhört mycket.

Andra uppdragsresan

I början av år 1982 kom ytterligare en förfrågan från vår kontaktperson om jag var villig att resa som eskort igen eftersom uppdraget den första gången blev väl utfört. Efter den

första resan hade jag ju känt en försiktig längtan att komma tillbaka till Indien så jag tog på mig även denna uppgift. Denna gång åkte jag till New Delhi och hämtade barnet, en drygt ettårig flicka som skulle till sina nya föräldrar utanför Jönköping. Barnet kom ursprungligen från Chingleput men hennes adoptionsärende hade behandlats av High Court i New Delhi på grund av problem på High Court i Madras. I väntan på att alla formaliteter för flickan skulle bli klara, blev det tillfälle att vara med på den stora årliga paraden på India Gate i New Delhi under Republic Day den 26 januari. Detta var en oerhört stor upplevelse där bl.a. alla Indiens militära vapenslag visades upp och många olika truppslag paraderade. Hela den indiska regeringen deltog i paraden tillsammans med premiärminister Indira Gandhi och det spanska kungaparet, drottning Sofia och kung Juan Carlos, som var på statsbesök vid det tillfället. Många andra prominenta personer var också med och gled fram i öppna bilar och vinkade till människomassorna. Andra prominenser satt i loger på särskilda läktare och tog del av skådespelet.

Intressanta möten

Hemresan den gången blev ett nytt äventyr som skulle komma att på ett mycket påtagligt sätt påverka grunderna för den fadderverksamhet som vid den tidpunkten ännu inte kommit till stånd. Jag flög från New Delhi till Bombay med destination Köpenhamn tillsammans med den lilla flickan. Väntan på avgång därifrån blev längre och längre på grund av planets motorproblem. Under väntetiden kollade jag gång på gång monitorn med uppgifter om flighternas avgångstider, den talade hela tiden om att vår flight var försenad och avgångstiden flyttades oupphörligt fram. Oron för barnet och att vi inte skulle hinna landa i Köpenhamn vid den tid som var beräknad blev större och större.

Vid ett av tillfällena då jag gjorde en koll på monitorn, kom jag att stå bredvid en indisk man som var ute i samma ärende som jag. Plötsligt blev jag tilltalad på svenska och jag tittade mycket förvånad på honom, han hade uppfattat att jag talade svenska med den lilla jag hade på armen. Efter några vänliga hälsningsfraser ställde mannen en fråga; känner du till Missions skeppet Elida? Jag blev så häpen och trodde knappt att jag hade hört rätt men mitt svar blev ja. Jag talade om för honom att vår äldsta dotter hade seglat med Elida under några sommarveckor något år tidigare och att vi, hela familjen då hade lämnat och hämtat henne vid skeppet ute i Göteborgs skärgård. Vi hade vid det tillfället varit i kontakt med skepparen och besättningen ombord på båten och även träffat dem då de seglat nere kring Skånes kuster och då lagt till i flera hamnar, bl.a. Mölle och Höganäs. Den indiske mannen fortsatte att tala svenska och lät mig förstå att skepparen på Elida, Tarren Abrahamssons hustru Gun och en av besättningsmedlemmarna, Birgitta Ramsberg, också fanns i avgångshallen. De hade med sig ett par små barn från Elidas barnhem i Coimbatore, dessa barn skulle också till Sverige och sina adoptivföräldrar. I sällskap med den indiske mannen vars namn var Joy, gick jag för att hälsa på Gun och Birgitta. Jag hade flera gånger tidigare träffat Joys far ombord på Elida, Pappa Paul som han kallades hade varit föreståndare på Elidas barnhem i Coimbatore. Detta barnhem underhålles genom gåvor som kommer in vid Elidas seglingar till olika hamnar i Sverige. Joy, som efterträtt sin far som föreståndare på detta barnhem hade också varit

i Sverige i längre perioder vid ett flertal tillfällen och då varit ombord på Elida under deras seglingar, under dessa längre besök hade han lärt sig att tala svenska.

Det blev ett långt och givande samtal med Gun Abrahamsson och Birgitta Ramsberg, som berättade att de under sina två veckor på barnhemmet i Coimbatore hade haft besök av en svensk kvinna från Uppsala vid namn Gerdie Fredriksson. Gerdie var ordförande för en adoptionsorganisation och var på resa i Indien för att knyta kontakter med nya barnhem. Efter lång väntan var det dags för deras plan att lyfta mot Göteborg via Köpenhamn eftersom de hade en annan flight. Efter ännu längre väntetid för oss, kom beskedet att vårt plan inte skulle lyfta mot Köpenhamn förrän på morgonen dagen därpå. Alla passagerare som väntade på denna avgång fick inkvarteras på hotell i närheten av flygplatsen, så fick också jag tillsammans med den lilla flickan Selvi. Eftersom inte denna försening var medräknad i planerna blev det bekymmersamt med blöjor till flickan, hotellet kunde inte bistå oss annat än med små frottéhanddukar som jag fick lägga i plastsnibben.

Detta var långt före mobiltelefonernas tid, därför var möjligheterna att meddela att vi blev försenade mycket begränsade. På hotellet beställde jag samtal hem men det blev inte uppkopplat innan vi var tvungna att lämna hotellet för att bege oss till flygplatsen tidigt på morgonen. Följden blev att föräldrarna till Selvi fick åka förgäves till Köpenhamn för att möta sitt barn och därefter återvända till vårt hem i Lerhamn där de bodde över. Dagen därpå fick de resa till Kastrup igen, då landade vi ett dygn försenade till stor lycka för Selvis familj och naturligtvis min egen.

Begynnelsen av fadderengagemanget

Direkt efter min andra resa undersökte jag möjligheterna att finna faddrar till barn på Home of Abundant Life i Chingleput. Miss Sandra Armit från Scotland, som skulle efterträda Gertrude Hughes som föreståndare vid hennes pensionering hade under mer än ett år arbetat jämsides med Gertrude inför hennes hemresa. Sandra blev efter ett par år som föreståndare allvarligt sjuk och fick lämna Indien för gott. Doktor Lalitha från Chingleput tog över som manager på barnhemmet, efter den tidpunkten har det bara varit indiska föreståndare på Home of Abundant Life. Dr. Lalitha som jag fick en mycket god relation till, skickade uppgifter och foton på ett antal av barnen som var i mycket stort behov av support, det blev en god start med ett antal faddrar.

Fadderavgiften utgjorde 10 US-dollar som vid den tiden motsvarade omkring 70 svenska kronor. Bidragen skickades ner via postväxel som vid varje tillfälle utfärdades av banken, de sändes i rekommenderade brev. Bankens och postens kostnader vid varje utsändning blev efter hand en stor summa som jag själv stod för under en ganska lång period i början av verksamheten. Efter en tid bildades en styrelse som bestod av mig själv, min man Clas Göran, Wailert Nilsson, Huskvarna, Sigbritt Paulander, Helsingborg och Ena Hellberg, Nyhamnsläge och vi ansökte om postgirokonto som beviljades under namnet Bharat Aid Sponsor, Bharat är det gamla namnet på Indien. Trots att arbetet sköttes av mig själv och min man Clas Göran var det i högsta grad väl organiserat och

regelbundet utfördes revision. Fadderantalet ökade successivt och fler och fler barn fick faddrar och det fungerade mycket bra.

Mötet och vänskapen med Gerdie Fredriksson

Efter en kort tid tog jag kontakt med Gerdie Fredriksson, den kvinna från Uppsala som hade besökt Elidas barnhem under Gun Abrahamssons vistelse där. Vi träffades ganska snart i vårt hem i samband med en resa som Gerdie gjorde till Skåne. Gerdie Fredriksson visade sig vara en mycket intressant person, hennes make Lars Fredriksson var professor vid Lantbruksuniversitetet Ultuna i Uppsala och hade under en följd av år varit utsänd till Indien av en internationell lantbruksorganisation och Gerdie, hans hustru, var medföljande. Under åren i Indien bodde Lars och Gerdie i New Delhi och där och i flera andra av de stora städerna engagerade sig Gerdie i Moder Therasas verksamhet för fattiga, sjuka och döende människor.

Vänskapen mellan Moder Theresa och Gerdie blev djup och innerlig och då Moder Theresa 1979 tog emot Nobels Fredspris i Oslo var Gerdie och hennes make inbjudna som hedersgäster vid utlandet och den efterföljande banketten. Under de år som Gerdie och Lars bodde i Indien hade de tjänstefolk som skötte olika sysslor i och utanför deras hem. Vid varje besök som Gerdie gjorde i Indien efter den tid då maken och hon varit bosatta där, skulle alltid deras tidigare tjänstefolk besökas. Maken till omsorg om sina tidigare tjänare har jag aldrig någonsin upplevt. Hustrun till den man som var familjens vaktmästare drabbades av cancer som krävde stora ingrepp och behandlingar, Gerdie stod för alla kostnader för alla behandlingar som var nödvändiga för att hon skulle återfå sin hälsa. Utöver det hade Gerdie och Lars köpt hus till dem och fortsatte med underhållet av dem så länge de levde. Likaså hade hon familjer i Madras som stod henne väldigt nära, i synnerhet en ensamstående mamma med en adopterad dotter. Mamman fick mycken hjälp för sitt och dotterns dagliga liv och dotterns utbildning stod Gerdie för. Vid flera av mina besök i Indien reste jag tillsammans med Gerdie och fick uppleva och se hennes godhjärtade och ödmjuka förhållningssätt till det indiska folket.

Engagemanget i adoptionsorganisationen S.A.W.

Det första mötet med Gerdie följdes av många fler och jag inbjöds till adoptionsorganisationen SAW:s (Swedish Association For Adoptive Childrens Welfare) årsmöte i Dalarna på försommaren 1982 och blev vid det tillfället invald i deras styrelse. Vänskapen med Gerdie och engagemanget i SAW fick till följd att jag kom i kontakt med både Mukti Mission och Vimala Orphanage, hon hade besökt dessa båda barnhem också under sina resor för att knyta kontakter. Hon hade fått ett mycket gott intryck av och stort förtroende för både ledningen, standarden och arbetet för barnen på dessa båda barnhem. Gerdie hade också besökt Home of Abundant Life i Chingleput och träffat Sandra Armit, när Sandra senare blev svårt sjuk och inlagd på Rainy Hospital i Madras, fick hon besök av Gerdie flera gånger. Gerdies omtanke om alla var mycket stor.

Fadderverksamheten hade kommit igång på Home of Abundant Life i Chingleput och

vid Gerdies besök på Mukti hade hon fått vädjanden om faddrar till en del av flickorna där. Detta gjorde att jag kom att kontakta Betty Grey, en australiensisk kvinna som Gerdie hade träffat och haft samtal med på Mukti Mission. Betty Grey stod precis i begrepp att lämna sin post på Mukti Mission för att återvända till Australien och följden blev att en kvinna vid namn Heather Johnstone, även hon australiensiska, besvarade mitt brev. Samarbetet var etablerat och personuppgifter och foton på en del flickor kom via post, dessa flickor fick ganska snabbt faddrar och därefter ökades fadderantalet sakta men säkert. Detsamma gällde Vimala Orphanage, jag skrev till ledningen på Conventet, fick genast mycket god kontakt med Mother Provincial och Sister Superior och den Syster som ansvarade för barnhemmet. Därifrån kom snabbt uppgifter och foton på ett antal flickor som direkt fick faddrar.

Att bygga upp kontakter

Det dröjde inte länge förrän jag fick göra fler resor till Indien tillsammans med ordföranden i SAW, Gerdie Fredriksson och flera representanter för den styrelsen, genom dessa resor fick jag kontakt med fler barnhem och under ett antal år omfattade fadderverksamheten i Bharat Aid Sponsors inte mindre än sju barnhem. De sju barnhemmen var: Home of Abundant Life, Chingleput, Pandita Ramabai Mukti Mission, Kedgaon, Vimala Orphanage, Marthandam, Bharat Shishu Griha, Bangalore, Brother Isaiah's Home, Madras, Faith and Love Home, Madras och Childrens Faith Home, Madras. Av olika anledningar avslutades samarbetet med tre av de sju nämnda hemmen efter några få år, två av dem var ganska små och förfogade inte över egna fastigheter, de hyrde husen och tvingades att lägga ner då ägarna inte kunde eller ville förlänga hyresavtalen eller krävde hutlöst höga hyror. Att vara i händerna på fastighetsägare var inte enkelt för föreståndarna för barnhemmen.

Ett av de större hemmen bedrev barnhemsverksamhet i en gammal militärförläggning som delstaten Tamil Nadu ägde, Pastor George som var föreståndare och drev det barnhemmet försökte köpa anläggningen men staden Madras behövde tomtmarken för ny bebyggelse eftersom det låg i en attraktiv del av stan. Verksamheten fick långsamt avvecklas, detsamma gällde för de andra hemmen som lades ner, de fick tid på sig att avveckla och inget barn blev lidande.

Fadderverksamheten genom Bharat Aid Sponsors på barnhemmet Bharat Shishu Griha i Bangalore avslutades 2004 men den drivs fortfarande av en svensk kvinna från Uppsala genom en indisk styrelse. Gerdie Fredriksson hade under sina aktiva år lagt grunden till detta lilla barnhem som hade och fortfarande har ett 30-tal barn. Till Gerdie Fredrikssons 70-årsdag år 1987 tog jag initiativ till att samla in en penninggåva bland adoptivföräldrar och faddrar, denna gåva var ämnad för barnhemmet i Bangalore och den inbringade en mycket stor summa. Något år efter 70-årsdagen föll Gerdie bokstavligen på sin post. Hon hade drabbats av cancer ett par år tidigare och gick igenom tuffa behandlingar som såg framgångsrika ut. Mellan dessa behandlingar åkte hon ut till Indien för att utföra sitt arbete för adoptionsorganisationen. Tyvärr kom

sjukdomen tillbaka och den sista gången hon återvände från Indien, hade den gripit omkring sig i hela hennes kropp. Från planet på Arlanda fördes hon i ambulans direkt till Akademiska Sjukhuset i Uppsala, där hon avled efter en vecka. I samband med hennes död och begravning tog jag initiativ till ytterligare en gåva, en tack- och minnesgåva för allt som hon hade uträttat för de indiska barnen och för de svenska adoptivfamiljerna. Denna gåva gick till samma ändamål som 70-åriggåvan, barnhemmet i Bangalore. Genom detta stora ekonomiska tillskott kunde barnhemmet byggas ut med en våning för att bereda större och mer ändamålsenliga utrymmen för barnen.

Adoptionsorganisationen SAW avvecklades några år efter Gerdie Fredrikssons frånfälle, vid samma tillfälle upphörde adoptionerna från Bharat Shishu Griha och barnhemmet förändrades för att enbart ta emot barn från svåra förhållanden i slummen, barn som numera tillbringar hela sin uppväxt på barnhemmet. Under de första åren av fadderverksamheten hade flera av barnhemmen ett mycket stort behov av allmänt stöd, standarden på vissa av dem var mycket låg, andra något bättre, utrymmena var trånga och hygienutrymmena lämnade mycket övrigt att önska. Genom de bidrag de tog emot blev förhållandena för barnen långsamt bättre, de fick mycket för pengarna under den tiden än förhållandet är i dagens läge.

Fadderverksamheten utvecklas vidare

För att värva faddrar kontaktades syskon, släktingar, vänner, grannar och arbetskamrater som tillfrågades om de var villiga att bli faddrar för barn på något av de indiska barnhem som inlemmats i verksamheten. De allra flesta som tillfrågades var villiga att bistå barnen genom en fadderavgift. Så småningom spreds informationen från person till person och fler blev intresserade, därigenom växte skaran av faddrar. Då verksamheten blev mera känd kallades jag ofta till olika platser för att berätta eller hålla föredrag. Från Dala Järna i norr till Malmö i söder och till många, många platser däremellan har jag rest för att berätta om mina intryck och upplevelser i Indien. Möllevångens församling i Malmö som under många år underhöll en flicka på Mukti Mission, kallade mig ofta att berätta om verksamheten och efter mina resor visade jag videofilm som speglade förhållandena på barnhemmen i allmänhet och Mukti Mission i synnerhet.

På alla de platser som jag besökte hade man intresse av att höra om fadderverksamheten, som delvis vuxit fram som en frukt av möten med olika människor och naturligtvis av alla mina upplevelser under resorna. I de fall jag fick reseersättning eller arvoden i samband med föredragen, har dessa pengar alltid gått till barnhemmen och mycket som var nödvändigt för barnen har kunnat anskaffas. Dessutom har ofta en eller flera åhörare blivit inspirerade och intresserade och kommit in i verksamheten som faddrar eller regelbundna givare efter dessa sammankomster.

Många besökande från Indien

Under årens lopp har många indier med kontakter på de olika barnhemmen kommit på besök i samband med eskorter av barn från Indien eller i samband med

adoptionens organisationens årsmöten. I samband med dessa besök har jag med hjälp av familjemedlemmar, vänner och faddrar anordnat olika typer av sammankomster där både faddrar till barnen i Indien och svenska adoptivföräldrar med sina adopterade indiska barn har inbjudits.

Sammankomsterna har hållits på Örestrand i Strandbaden under ett antal år på rad i samband med Kristi Himmelsfärdshelger. Under dessa samlingar ordnades olika aktiviteter, t.ex. föredrag, mannekänguppvisningar med olika typer av indiska kläder, utställningar av indisk konst, auktioner, underhållning för barnen med trollkonstnär, musik, sång, tipspromenader, lotterier, försäljning av varor från Indien och servering av indisk mat. Dessutom har vi under flera år haft samlingar på Örestrand över weekender både under juli och november månader. Alla dessa samlingar var så populära och efterfrågades ofta, föreståndarparet på Örestrand var de mest förtjusande och samarbetsvilliga personer vi kunde tänka oss och var mycket intresserade av verksamheten. Vid ett flertal tillfällen inbjöds till samlingar i Brunby med olika program. Dåvarande kyrkoherden Einar Annefors, som var min chef under en del av min anställningstid i Brunby församling ställde alltid med stort intresse upp och medverkade och dessutom ställde han församlingshemmet till förfogande.

På Habo Gård utanför Lomma ordnades flera träffar och många barn och vuxna deltog. I ett annex till samlingslokalerna där, fanns en stor simbassäng som under veckorna användes som träningsbassäng för funktionshindrade, den fick vi använda oss av vid våra heldagssamlingar till stor glädje för föräldrar, barn och ungdomar som deltog eftersom våra träffar hölls under helger då den vanliga verksamheten på Habo Gård var stängd.

Sister Savios Sverigebesök

På Ljunggården i Arild anordnades en träff för faddrarna till barn på Vimala Orphanage i Marthandam då Sister Savio besökte oss 1996. Sister Savio hade inbjudits till ett Convent inom systerorden Daughters of Mary i Leverkusen, Tyskland, besöket där varade några veckor och bl.a. träffade hon tyska faddrar, som på den tiden också underhöll barn på barnhemmet. Tyskarnas fadderengagemang avslutades åren därefter men vissa mindre projekt gav de stöd till under några år.

Sister Savios vänner i Tyskland stod ekonomiskt för flygresan från Leverkusen till Köpenhamn där jag vid hennes ankomst den 9 augusti 1996 mötte henne. Hon skulle besöka vår familj och faddrarna i Sverige. Både Sister Savio och faddrarna uppskattade att få träffas och hon gav dem glimtar från sitt liv som nunna, arbetet som rektor för en stor skola med 1.500 elever och arbetet med barnen på barnhemmet Vimala Orphanage i Marthandam. Varje fadder fick en uttömmande redogörelse för det fadderbarn de understödde. De faddrar som inte kunde vara med på träffen besökte vi i deras hem tillsammans med Sister Savio och en del av faddrarna kom till vårt hem för ett sammanträffande.

Innan Sister Savio återvände till Indien gjorde vi besök på olika sevärd platser i Skåne, därefter tog vi henne med till Jönköping, Habo, Gränna och Visingsö med omnejd och en hel del sevärdheter där. Vi besökte våra två döttrar med familjer och en hel del vänner. I Bankeryd besökte vi ett stort kontorsvaruhus tillsammans med henne, där fick hon väldigt mycket skolmaterial att ta med sig hem till Vimala. Följden blev många, många kilos övervikt men genom mina telefonkontakter med flygbolaget och efter en del diskussioner med flygbolagets representanter på Kastrup i Köpenhamn, fick vi löfte om att hon fritt skulle få ta med sig allt och så blev det.

Stöd till barnhemmen

Som jag nämnt tidigare har det genom lotterier, servering av indisk mat, försäljningar, tävlingar och alla möjliga andra aktiviteter under alla dessa sammankomster under årens lopp samlats in mycket extra pengar, dessa pengar har satsats på de olika barnhemmen.

På Home of Abundant Life i Chingleput anskaffades efter föreståndarens önskemål ett kylskåp, eftersom det vid den tidpunkten fanns en flicka på hemmet som var beroende av en medicin som skulle förvaras i kyla. Detta kylskåp var också till stor övrig nytta på barnhemmet under många år. Barnhemmet fick ekonomisk hjälp med sjukvårdskostnader för en flicka som blev akut sjuk i en svår sjukdom som krävde många och ganska dyra behandlingar. Dessutom bekostades en typ av våningssängar som tillverkades lokalt i Chingleput, de användes under lång tid då golvytan där flickorna sov var begränsad eftersom allt för många barn hade tagits emot.

Ovanpå köks - och matsalsavdelningen gjordes en tillbyggnad av en samlings sal som används vid morgon - och kvällssamlingar och vid alla festliga tillfällen. När detta stora rum färdigställdes stod vi för kostnaderna för en del av inredningen. Denna tillbyggnad gjorde att utrymmen för flickornas behov frigjordes och de fick också större utrymmen att sova i. På senare år har Home of Abundant Life fått ett stort bidrag till hjälp att bygga nya toaletter och duschar, deras hygienutrymmen var mycket slitna och ohygieniska och otillräckliga för så många som ett 90-tal flickor.

Genom att jag vid en av mina egna bemärkelsedagar, önskade pengar till verksamheten bland barnen i Indien i stället för presenter, uppgick gåvorna till närmare 13.000 kronor, för en del av dessa pengar kunde Mukti Mission som saknade datorer till en av skolorna, få ekonomisk hjälp att anskaffa dem.

Från en skola utanför Marthandam, som drivs av Orden Daughters of Mary, densamma Orden som driver Vimala Orphanage, kom vid flera tillfällen en vädjan om hjälp med brunnsborrning så att 1.500 elever vid skolan skulle kunna få rent vatten. På skolan och i samhället var alla i desperat behov av vatten, vid flera tillfällen hade det hänt att det blivit bråk och slagsmål om de dyrbara vattendropparna som det fanns tillgång till. Rädda Barnen i Höganäs stod för den summa som kostnaden för djupborrningen av brunnen var beräknad till. Det visade sig att summan så när som ca. 100 SEK räckte för att ge alla dessa skolbarn och vuxna i samhället rent vatten.

På flera av barnhemmen fick de extra pengar för bussutflykter till djurparker och lekparker eller till havet och till många olika sevärdheter som de annars inte skulle haft råd eller möjlighet att besöka. Resorna blev uppskattade avbrott för barnen i det ordinarie skolarbetet och även många lärorika besök som de hade nytta av i skolan. Vid ett par av mina besök på Vimala Orphanage hyrde vi buss på egen bekostnad och tog med flickorna och systrarna på utflykt till bland annat Kannyakumari. Detta är yttersta spetsen i södra Indien där tre hav möts, vi gjorde där båtturer ut till den stora klippan i havet med det berömda templet Vivekananda Rock Memorial och den enorma statyn Thiruvallivar, ett stort äventyr för flickorna och även de katolska systrarna.

Till barnhemmet i Bangalore anskaffade vi spjålsängar för de yngsta och våningssängar för de äldre barnen. Dessa exempel är bara några av de många bidrag som utöver fadderbidragen har kunnat sändas ner till Indien för olika ändamål på barnhemmen.

Administration

När arbetet växte var det Clas-Göran, min man, som tog hand om all bokföring, från början var det manuell hantering, senare hade han till sin hjälp en Vic-64 där en TV-apparat fick göra tjänst som skärm. Då verksamheten utökades med fler fadderbarn, konstruerade Clas Göran ett dataprogram för registrering och bokföring, ett program som fortfarande efter så många år i vissa delar används eftersom det var specialkonstruerat för ändamålet. Under många år skrev jag alla brev till barnhemmen på en enkel reseskrivmaskin. Allt eftersom åren gick anskaffade vi modernare hjälpmedel för arbetet, kostnader för datorer, skrivare, fax, kopianator, telefon och andra apparater har aldrig belastat verksamheten, kostnaderna har vi själva stått för under alla år.

För att försäkra mig om att de pengar som skickades ut till barnhemmen i Indien verkligen användes till barnen som det var avsett, gjorde jag flera oanmälda besök. I samband med de resor jag gjorde på uppdrag av adoptionsorganisationen SAW, var vissa dagar fria från andra uppdrag, då passade jag på att besöka barnhemmen. När jag var i Madras låg flera av barnhemmen på rimligt avstånd för att anlita taxi för en dag eller två. Vid något tillfälle använde jag flyg till barnhemmet i Bangalore som jag behövde besöka, detta gjorde jag också på egen bekostnad eftersom det aldrig fanns utrymme att av faddermedel eller andra allmänna medel bekosta dessa resor. Eftersom ganska många av barnhemmen var koncentrerade till området omkring Madras blev uppföljningen inte allt för kostsam.

Besök för uppföljning

Den första gången som ett uppföljningsbesök på Vimala Orphanage var planerat blev det omöjligt på grund av flygstrejk. Då kom Sister Savio tillsammans med en annan Syster, ett par av flickorna och vår yngste sons biologiska mamma och halvsyster med tåg från Trivandrum till Bangalore, en resa som vi bekostade för hela gruppen. De tog sig till det hotell där vi befann oss, resan fram och tillbaka tog ca 40 timmar totalt.

Under deras besök gjordes en genomgång av alla barnens status både vad gällde hälsa, skolgång, resultat och övriga förhållanden. Eftersom något besök på barnhemmet inte blev möjligt vid detta tillfälle var detta den enda möjligheten att följa upp varje barn.

En av flickorna på barnhemmet Vimala Orphanage, Padma, var med på denna resa. Hon var föräldralös och under alla skollov fick hon stanna på barnhemmet som var hennes hem under hela uppväxten. Hennes faddrar understödde henne under drygt 20 år fram till sommaren 2013, då hon blev klar med sin lärarexamen. Efter grundskolan började Padma först en utbildning till sjuksköterska, efter flera terminer i denna utbildning stod det klart att hon inte klarade av de studierna, hon slutade och fick då en ettårig utbildning i datakunskap, dessa kunskaper praktiserade hon sedan på barnhemmet där hon undervisade de äldre flickorna.

Efter datakursen påbörjade hon sin lärarutbildning som tog tre och ett halvt år men hon misslyckades i det slutliga psykologiprovet, hon fick en chans till omtenta och klarade den. Kort tid före denna omtenta gifte hon sig med en ung man som systrarna på Vimala funnit för henne och de båda hade accepterat varandra. Efter bröllopet flyttade hon till honom i Chennai, innan hon fick gifta sig med mannen, fick han lova att Padma skulle få komma tillbaka och göra sin slutliga tenta efter bröllopet, vilket innebar att hon fick resa från Chennai till Marthandam igen. Han gick med på det och lyckligtvis, som nämnts ovan, gick tentan bra och Padma fick sitt examensbevis som lärare och en lärartjänst i sin nya hemstad. Fortfarande är jämlikhet mellan man och kvinna i Indien avlägsen, mannen är kvinnans överhuvud men allt eftersom de indiska flickorna får utbildning och större självförtroende kommer detta att förändras, kunskap kan ingen beröva dem och kunskap ger makt.

Tretton Indienresor

Sju av de tretton Indienresor som jag har gjort, har jag helt eller delvis bekostat själv. Vid ett tillfälle ansökte jag om bidrag till uppföljningsresa hos Lions i Höganäs och det beviljades med 500 kronor, dessutom har en medresande familj vid ett tillfälle gett mig ett bidrag. Under de flesta av dessa sju resor har både familjemedlemmar, arbetskamrater och faddrar varit med, som mest har vi varit 8 personer i en grupp, det har inneburit mycken gratis reklam för verksamheten. Under besöken på barnhemmen har jag träffat varje barn och tillsammans med föreståndare gått igenom hälsofrågor, skolgång och utbildning och alla barn har fotograferats. Vid uppföljningsbesök på Home of Abundant Life i Chingleput gjorde jag resor in till Madras och Rainy Hospital där ett antal flickor under årens lopp har utbildats till sjuksköterskor, dessa elever träffade jag ibland på avdelningar där de för tillfället hade sin utbildning och ibland på elevhemmen där de bodde. Vid dessa uppföljningsbesök blev jag alltid väldigt väl mottagen av personalen på sjukhuset och blev guidad på olika avdelningar.

Alla filmrullar och framkallning av foton bekostades av mig själv under den tid då det inte var aktuellt med digital fotografering och även efter den tidpunkten. Efter resorna skickades alltid en allmän rapport till varje fadder som beskrev resan som jag hade gjort

och dessutom en speciell rapport, alltid med foto och redogörelse för besöken på de barnhem som faddrarna hade anknytning till.

En hel del av resorna har naturligtvis kombinerats med sightseeing men alla följeslagare har alltid fått acceptera resplanerna så att alla barnhem kom att besökas. Vid många tillfällen har resällskapet åkt ut på sightseeing på egen hand eftersom min tid har upptagits av att följa upp barnen, fotografera var och en och att diskutera olika frågor med föreståndarna för hemmen.

Första besöket på Mukti Mission

I januari 1991 besökte jag Mukti Mission i Kedgaon den allra första gången, då tillsammans med tre personer, dagen efter ankomsten fick vi av Miss Heather Johnstone veta att Gulfkriget brutit ut. Före den avresan, såväl som alla andra resor, var jag i kontakt med UD för att försäkra mig om läget, för min egen och följeslagarnas säkerhet och att de inte avrådde från resa. Det blev trots allt dramatiskt den gången och påverkade alla inrikes flighter som var förbokade. På grund av amerikanernas inblandning i kriget fick deras militärplan tillstånd att gå ner på indiska flygplatser för att tanka, detta innebar brist på flygbränsle för den indiska inrikes flygtrafiken. Följden blev att vi fick boka tåg- och bussbiljetter och ge oss ut på osäkra vägar, i synnerhet när det gällde bussresorna.

Besöken på Mukti Mission har varit starka upplevelser, detta barnhem med sina omkring 400 barn och ungdomar varav en del mer eller mindre svårt funktionshindrade och all verksamhet som pågår runt omkring på området, har verkligen imponerat. Den välorganiserade verksamheten med uppdelningen av barnen i mindre grupper, de så kallade "blomsterfamiljerna" fungerar utmärkt eftersom barnen känner större samhörighet i en mindre grupp. Varje familj har en husmor, Matron, som ser till att de dagliga rutinerna med skolgång, läsläsning, hygien, sömn och vila fungerar och en Guardian som har det övergripande ansvaret då det gäller t.ex. grundläggande skolgång, vidareutbildning och hälsofrågor.

För Barnens Bästa

Under många år arbetade både Clas Göran och jag även ideellt i föreningen För Barnens Bästa som bildades 1988. Initiativet till föreningen togs av ett par från Kristianstad då de genom Sida hade biståndsarbete i Vietnam och senare i Moçambique, föreningen FBB:s biståndsarbete hade fokus på dessa båda länder. Clas Göran var kassör för både Bharat Aid Sponsors verksamhet i Indien och FBB:s i Vietnam och Moçambique och jag var styrelseledamot i den föreningen. Efter en del års arbete jämsides, togs 2006 beslut att gå samman eftersom det skulle förenkla arbetet, följderna av denna sammanslagning blev att verksamheten i Indien fick stå tillbaka. Under grundarnas biståndsarbete utomlands fick vi båda hålla ställningarna hemma både vad gällde styrelsearbetet och att samla in pengar till det stora projektet med byggandet av centret för funktionshindrade i Than Ba i Vietnam och det mindre sömnads- och utbildningsprojektet i Moçambique. Dessa

projekt var SIDA-stödda vilket innebar att 80 % av de budgeterade kostnaderna beviljades av SIDA via Forum Syd och 20% av dessa kostnader var egenavgifter som föreningen själv skulle stå för, detta gällde projektet i Vietnam. Projektet i Moçambique hade andra förutsättningar, där utgick bidrag till 100 %. På en budget i miljonklassen innebar det stora summor, stora delar av dessa summor fick vi in genom olika aktiviteter som vi drog igång. Jag har hållit föredrag på många skolor och i föreningar av olika slag för att få ihop en del till egenavgifterna. I längden blev detta samarbete ohållbart och efter fyra års samarbete, togs beslut om att skilja verksamheterna igen, vid separationen och ombildningen bildades år 2010 föreningen som fick namnet Barn och Framtid och verksamheten i Indien började blomstra igen. Grunden till föreningen var redan lagd sedan många år tillbaka. Jag fungerade som ordförande under åren 2010 och 2011, det senare året överlämnades ordförandeklubban till Sten Newman.

Engagemang i Höganäs Församling

I början av året 2004 flyttade vi från den bostad vi hade haft i Lerhamn utanför Höganäs under 31 år och överlät den till en av sönerna. Vår bostadsort blev nu centrala Höganäs, vi började omedelbart efter flyttningen att aktivt delta som frivilliga i Höganäs församlings verksamhet, på samma sätt hade vi under en del år deltagit i verksamheten i Brunnby församling. Genom att aktivt ta del i gemenskapen i församlingarna har präster och annan personal med intresse tagit del av mina upplevelser och vårt arbete för barnhemmen i Indien. Jag deltog aktivt i kyrkliga syföreningen i Höganäs församling som leddes av församlingens diakon. Denna syförening avvecklades på grund av att medlemmarna de sista åren var få och de flesta till åren komna. I samband med denna nerläggning föreslog kyrkoherde Ola Pålsson att syföreningsauktionen som alltid hölls på hösten, i stället skulle omvandlas till en höstbasar. Behållningen från denna basar skulle gå till vår förening och den verksamhet som bedrevs genom den. Dessutom etablerades så småningom en ny grupp i församlingen i stället för syföreningen. "Återvändan", är en grupp för yngre och äldre som i gemenskap och olika former av handarbete och pyssel arbetar fram varor till basaren. Dessa basarer har under de år de anordnats, blivit en folkfest och gett mycket goda resultat. Ola som redan 2004 var kyrkoherde i Höganäs, fick genom min information om alla upplevelser under mina resor, stort intresse för verksamheten i Indien och Ola och kyrkorådet såg senare engagemanget för Indien som en del i församlingens internationella arbete. Hela personalen i församlingen och många frivilliga har med stort intresse aktivt engagerat sig i dessa basarer och arbetat hårt för att organisera och genomföra dem år efter år. En av kyrkomusikerna i Höganäs församling, Ethel Sjöberg, har på många olika sätt arbetat aktivt för vår verksamhet genom sångprogram, konserter och skivinspelningar, bl.a. en inspelning från en luciakonsert i Höganäs kyrka och en inspelning av en skiva med egenskrivna sånger och egen komponerad musik, föreningen är mycket tacksam över de stora tillskott dessa gett.

Många bland personalen och de frivilliga medarbetarna i Höganäs församling är faddrar och medlemmar i föreningen och vid både kyrkoherde Olas och församlingshemmets

husmor Edinas 50-årsdagar, var bådas önskemål att i stället för presenter skulle penninggåvor ges till föreningen Barn och Framtid, gåvorna vid dessa båda tillfällen inbringade sammanlagt en stor summa. Dessutom åkte Ola med sin fru Birgitta till Indien för att fira sin bemarkelsedag hos sin bror, som vid tillfället var bosatt i New Delhi. Deras resa fortsatte därefter till södra Indien där en dag ägnades åt besök på Vimala Orphanage i Marthandam där Sister Savio och flickorna stod för det varma mottagandet och även firandet av Ola med födelsedagstårta. Detta besök och mötet med alla flickorna som hade ledigt från skolan den dagen, gjorde starkt intryck på dem och Ola var mycket angelägen att dela med sig av dessa intryck i församlingen vid flera tillfällen.

Grunden till Barn och Framtid

Grunden till föreningen Barn och Framtid lades alltså under året 1982, möten med många olika människor både i Indien och hemma i Sverige och många händelser av olika slag har haft stor betydelse för bildandet. Föreningens namn Barn och Framtid tillkom efter separationen från föreningen För Barnens Bästa och omorganisationen år 2010. Barn och Framtids logga, den vuxne med barnet upplyft i sina armar har vår son Carl Fredrik designat. Det första namnet på fadderverksamheten i Indien var Bharat Aid Sponsors som jag nämnt i början av denna berättelse.

Den yttersta och viktigaste orsaken till att biståndsverksamheten kom till stånd är våra adoptioner och som en följd av dem, den förfrågan jag fick från kontaktpersonen om att resa till Indien den första gången. Om inte adoptionerna ägt rum och jag inte vågat mig på resan hade nog inte denna verksamhet funnits. Många av de barn, från begynnelsen både flickor och pojkar, som genom åren fått fadderstöd och fått en bättre livskvalitet och vissa rent av räddats till livet, hade inte heller funnits. Nu har många av dem genom denna hjälp fått en grund att stå på i vuxen ålder. Om inte min man Clas Göran och jag engagerat oss i Höganäs församling genast vid flyttningen till stan och förtroendet hos kyrkoherde Ola byggts upp, hade föreningen inte heller fått det stora stöd som församlingen under de senaste åren har gett. Även Brunnby församling, som vi tillhörde under 31 år har visat stort intresse för verksamheten genom många församlingskollekt och inte minst Lekmannakårens engagemang vid Våxtbytdagarna de senaste åren som vid varje tillfälle gett mycket god behållning.

Nämnas bör också alla de trogna faddrar som under årens lopp stått för de regelbundna fadderbidrag som har kunnat skickas ut till barnhemmen. Dessa bidrag har verkligen gjort skillnad för de i många fall traumatiserade barn som innan de fick uppleva trygghet, lugn och harmoni på barnhemmen, levde i familjer där sjukdom, fattigdom, misär, våld och död var deras vardag. Fortfarande efter cirka 30 år finns åtminstone ett fadderpar kvar sedan begynnelsen, de ger fortfarande år 2014, stöd till samma funktionshindrade flicka som hunnit bli närmare 40 år. Dessa faddrar är verkligen värda en stor eloge för det förtroende de har visat och för sin uthållighet i verksamheten!

Kärleken till barn

Från mina första barndomsår har intresset för och kärleken till barn varit stort. Med fem yngre syskon, där det ofta krävdes omsorg även av en storasyster som komplement till föräldrarnas omsorg, blev det intresset kanske något motvilligt tillfredsställt. Det var inte alltid så roligt att ansvara för småsyskon. Intresset för barn har sedan fortsatt i vuxen ålder men det kunde ha raderats ut och mitt liv släckts då jag var knappt 7 år gammal. Under min första termin i skolan råkade jag ut för en svår bilolycka, då jag tillsammans med mina skolkamrater skulle åka hem med skolskjutsen. Den gengasdrivna taxin som skulle hämta oss vid skolan stannade för att invänta en lastbil från motsatt håll. Denna tungt lastade bil skulle först passera men innan dess rusade alla vi barn över vägen. Det var jag som fick ta emot smällen, jag blev överkörd och mycket svårt skadad. Den svåra skadan bestod i en allvarlig spricka på skallbasen med blödningar på hjärnan som följd och även andra skador och utgången bedömdes som ytterst oviss. Skulle jag överleva och hur skulle min framtid och min hälsa i så fall bli? Som genom ett under överlevde jag och blev helt återställd och kunde efter en lång konvalescens gå tillbaka till skolan och tillgodogöra mig kunskap igen.

Efter alla år i skolan blev det så småningom arbete och sedan familjebildning där barnintresset fick en fortsättning med 3 biologiska barn, 2 adopterade barn och dessutom fosterbarn. Det är med stor tacksamhet jag ser tillbaka på mitt liv och kan konstatera att vid sidan av familjen har arbetet för barnen i Indien utgjort en stor del av min livsinriktning, min inspiration och mitt livs mening. Vid den svåra olyckan och vid många andra dramatiska händelser under årens lopp har jag haft en skyddsängel som vakat över mig. Aldrig kunde jag ana vilka konsekvenser det skulle komma att få, då jag den första gången fick frågan om jag ville åka till Indien och jag utan djupare eftertanke svarade ja. Som en följd av detta ja, har min självpåtagna uppgift inneburit oerhört mycket arbete. Även senare, vid sidan av mitt heltidsarbete utanför hemmet, har biståndsarbetet inneburit stora insatser. Aldrig någonsin har jag ångrat detta trots att arbetsbelastningen ibland pressat mycket. Vid sådana tillfällen har det ofta kommit små glada tillrop i brev, på vykort eller på inbetalningstalonger från faddrar; t.ex. "tack för ditt viktiga arbete för barnen i Indien" eller "tack för att du aldrig ger upp". Clas Görans arbete i verksamheten har också varit ovärderligt, han har varit med vid ett par av Indienresorna och besöken på barnhemmen och lärt känna verksamheten från mottagarsidan också.

Vid alla återkommande resor till Indien och besöken på barnhemmen, har jag träffat och lärt känna många av barnen. Personalen har likaså efter alla dessa års samarbete och möten, blivit mina verkliga vänner. Att känna den kärlek och tacksamhet som alla utstrålar och ger uttryck för och få del av de kärleksbetygelser som barnen så gärna slösar över en, är värt hur mycket som helst. Jag är mycket tacksam och glad över att jag följde den inre maning jag kände, som innebar att försöka göra en insats för barnen som jag upplevde hade och har så stora behov. Denna uppgift har under årens lopp varit till hjälp för många och förhoppningsvis får den även i fortsättningen betyda mycket för en

del av barnen i Indien som har mycket sämre förutsättningar på alla områden i livet än våra.

Min innerliga förhoppning är att de personer som är utsedda att leda verksamheten vidare, fortsätter i samma anda och med samma mål för ögonen. För mig har det varit mycket viktigt att vara lyhörd för faddrars och givares önskemål med sitt givande, att alltid ha en snabb, rak och ärlig kommunikation med alla, givare såväl som mottagare, att förvalta alla medel med största omsorg, så att de indiska barnen får det mesta och det bästa i sin fostran, sin utbildning och för sin utveckling till ansvarstagande vuxna. Barnen och ungdomarna på barnhemmen är ambitiösa och mycket medvetna om att utbildning, teoretisk eller praktisk, är nyckeln till framgång och genom den får de en plattform för sin framtid. De anstränger sig därför till det yttersta för att nå sina mål och många, många är redan klara med sina utbildningar och utgör viktiga kuggar i det indiska samhället.